

Några ord i sorg

En hälsning till alla vänner i Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

från Ola Österbacka

Därför sänder Gud en kraftig villfarelse över dem så att de tror på lögnen och blir dömda, alla dessa som inte har trott på sanningen utan njutit av orättfärdigheten. (2 Tess 2:11-12)

Bröder och systrar i Kristus! Ordet "därför" i denna text är ohyggligt allvarligt. Det är alldeles uppenbart att vi nu lever i denna tid, när människor vägrar lyssna till sanningen och därför drar på sig Guds vrede. Det är också därför jag påminner om detta, för att jag själv och ni, kära vänner, inte ska bli indragna i detta avfall som är på god väg att genomsyra vårt land och folk.

Uppenbarelseboken talar om hur vi som kristna ska förhålla oss till den stora skökan, som också kallas den falske profeten och Antikrist:

Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor. (Upp 18:4)

Detta är den allvarliga bakgrunden till varför jag skriver denna hälsning. Min bön till Gud är, att du, käre läsare, skall prova dessa ord noggrant.

Det är med stor sorg som jag måste iakttä hur ledningen för Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland (SLEF), som varit mitt andliga hem sedan jag var barn, fortsätter att söka samförstånd och samarbete med den avfallna evangelisk-lutherska kyrkan i Finland (FELK) och därmed undervärdera villfarelsens makt att bedra. Detta är ett vittnesbörd om att den falska läran har fått fotfäste. Samtidigt tar man avstånd från dem som varnar och som vill arbeta för möjligheter att förkunna ett klart Guds ord.

Av denna orsak tvingades jag offentligt meddela under SLEF:s årsmöte i Karleby 27.6.2003, att jag inte kan stå kvar som medlem i SLEF. Jag finner det riktigt att sända ut en redogörelse och motivering för detta beslut.

Den ödesdiga orsaken är att SLEF inte följer allt Guds ord. Detta kommer till synes i hur man undervisar om villfarelse och förhåller sig till villfarelse i praktiken.

Först vill jag understryka, att beslutet inte grundar sig på någon personlig ovilja mot någon i ledningen. Det personliga sorgearbete och de smärtor som denna process har lett till för min familj har naturligtvis lett till många bittra tankar, eftersom också jag är en syndig människa.

Om det vore så väl att SLEF vänder tillbaka till en biblisk lära skulle jag med glädje förlåta allt och återknyta gemenskapen. Även om det inte skulle ske vill jag förlåta köttsligheter, liksom även jag ber om förlåtelse för de många handlingar och ord som inte har haft sitt ursprung i en rätt kärlek utan i mitt eget

onda kött. Jag hoppas också att relationerna på det mänskliga planet inte bryts.

Hur undervisar SLEF om villfarelse?

I detta sammanhang inskränker jag mig till två exempel.

År 1989 utfärdade styrelsen *Råd och anvisningar i en svår tid*. Där uppmanade man medlemmarna att noggrant pröva förkunnelsen och hålla sig till rätta predikstolar. Då hade FELK nyligen fått sina första kvinnliga präster och styrelsen tog klart ställning mot att delta i gudstjänster där sådana medverkade. Det framgår alltså att SLEF:s styrelse då räknade godkännandet av kvinnliga präster som en villfarelse.

Under flera år har dessa råd och anvisningar varit osynliga och någon konkret undervisning i frågan har knappast förekommit. I den sammanfattning av grunden för vår tro och bekännelse som publicerades i Sändebudet 3/2000 fanns ingenting nämnt om kvinnliga präster, inte heller nämndes några kriterier för en rätt synlig kyrka.

I sin ledare i Sändebudet nr 9/2002 om ämbetsdiskussionerna i Borgå stift förespråkade tidningens huvudredaktör Bo-Göran Åstrand en försonlighetens väg, vid sidan av "den hårda vägen" med att ta avstånd och fördöma motparten. Han talade om att leva sida vid sida trots olika uppfattning, något som präglade våra diskussioner i styrelsen redan 1997-98.

I Kyrkpressen nr 18/30.4.2003 skrev Åstrand i ett genmäle till Joakim Förars insändare i föregående nummer:

Jag konstaterade också, att jag för egen del inte vill gå den hårda vägen som innebär att ta avstånd i ord och handling.

Huvudredaktören för Sändebudet står inte längre på SLEF:s officiellt uttalade linje i kvinnoprästfrågan. (Detta har ännu tydligare bekräftats i en intervju i Jakobstads Tidning 2.7.2003.) Även om hans linje var känd i september 2002 blev han omvald för sin uppgift för år 2003. Först efter att en grupp sänt ett öppet brev med en fråga om detta till styrelsen i maj 2003 tog styrelsen upp detta till samtal med honom. Åstrand avgår dock först från 1.1.2004.

Ett exempel på att man i praktiken låter kyrkliga hänsyn gå före avståndstagande från öppen villfarelse är händelserna kring Evangelicum's julkonsert i Nykarleby i december 2002. Där valde man att samverka med en kyrkoherde, som i tidningspressen öppet meddelat att han inte längre omfattar sina tidigare bibliska ställningstaganden, trots ett klart ställningstagande från distriksteologen. Denne fick sedan lämna sin tidsbundna anställning på grund av

sin bibeltrogna hållning, trots att han varit mycket omtyckt och tjänsten lämnades obesatt.

Hur har SLEF förhållit sig till förmaningar?

Bibeln klargör att det inte får finnas köttsliga söndringar ibland oss:

I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att alla vara eniga i det ni säger och inte låta stridigheter förekomma bland er, utan vara fullkomligt enade i samma uppfattning och samma mening. (1 Kor 1:10)

När olika meningar framträder i en kristen gemenskap vilar ett tungt ansvar på ledningen. Man bör på allt sätt söka enighet genom samtal och genom att lyssna på kritik. Ett exempel kan klargöra hur SLEF:s ledning befrämjat endrökten.

Några medlemmar i Vasa önskade gudstjänster i Luthersalen på söndag förmiddagar, och därför beslöt avdelningens styrelse att börja ordna sådana under våren 2000. Efter att SLEF:s styrelse i september 2000 avgett ett mot denna verksamhet negativt betänkande och ett medlemsmöte i avdelningen i november 2000 röstat mot gudstjänstverksamheten avgick den gamla styrelsen.

Tänk om det hade varit så här ...

SLEF noterar att det finns några medlemmar som inte vill delta i gudstjänster som leds av präster med oklar förkunselse, och som själva samarbetar med kvinnliga präster. De tar ansvar för gudstjänster på söndag förmiddag, när ingen verksamhet hålls i Luthersalen. Endast av SLEF kallade förkunnare kallas att hålla gudstjänsterna. Både SLEF:s ledning och medlemmarna ser detta som en verksamhet som överensstämmer med SLEF:s målsättning.

Samtidigt tar styrelsen upp frågan om förhållandet till falska lärare vid ett antal seminarier, dit man inbjuder dem som varit kritiska till SLEF:s linje för att framföra sin ståndpunkt och samtala. Man söker stöd från de nordiska grannländerna och inbjuder representanter därifrån för att ge vittnesbörd om hur man löst situationen där.

Tack vare de öppna samtalen konsolideras krafterna och förståelsen för varandras åsikter ökar, även om en del medlemmar tyvärr reagerar negativt och samarbetet med FELK försvåras. Tack vare Bibelns undervisning om de yttersta tidernas svårigheter och den falska lärans försåtliga intåg väcks allt flera till insikt om vikten att ordna egna gudstjänster med en klar förkunselse.

Hur gick det i verkligheten?

I maj 2001 grundades Föreningen Logos i Österbotten, i första hand för att ta över ansvaret för Logosmappen. Detta väckte en negativ reaktion. Redan när tanken på Logosmappen vaknade för några år sedan uttalades misstroende i SLEF:s styrelse. Misstroendet har blivit uppenbart i Sändebudet, som inte har skrivit en enda rad för att upplysa sina läsare om vilka möjligheter som erbjuds. Man har vägrat oss rätt att annonsera om Logosmappens och Sök i Folkbibelns webbadresser.

Förutom att vi inte fick hålla gudstjänster i Luthersalen nekades vi också rätt att samlas på Evangeliska folkhögskolan, något som senare upphävdes av skolans direktions, och senare vägrades också en ungdomsbibelstudiegrupp rätten att samlas på Station 1 i Jakobstad i Logos namn.

Bakgrunden kan sökas i personliga motsättningar, men det finns även tydliga läromotsättningar. Vid överläggningar som i september 2001 hölls mellan styrelsen för Logos, SLEF:s styrelses presidium och styrelsen för SLEF:s lokalavdelning i Vasa framkom olika sätt att se på Bibelns förmaningar att fly falska lärare. Om detta redogjorde vi i en information i oktober 2001, medan Sändebudet för sin del meddelade i en ledande artikel (nr 11/2001) att de båda föreningarna inte har några relationer. Något protokoll från samtalen kunde inte upprättas, eftersom SLEF:s representanter strängt förbjöd varje anteckning under samtalen.

SLEF:s styrelse har slagit fast att dess första prioritering är att arbeta inom folkkyrkan. Denna prioritering har också lyfts fram i de ledare i Sändebudet där Åstrand har uttalat sig om Föreningen Logos, och den demonstrerades även tydligt i händelserna kring Evangelicums julkonsert i Nykarleby i december 2002.

Föreningen Logos vill däremot i första hand fråga vad Guds ord och den lutherska bekännelsen säger. Detta leder inte till något brobyggande med villfarelsen, utan det leder till konfrontation med den falska kyrkan och med samhället, eftersom det går emot de allmänna värderingarna. Guds ord säger klart att vi skall dra oss ifrån dem som lär falskt och kan bli oss till fall (Rom 16:17–18), och det förbjuder oss att hälsa villolärare i vår gemenskap (2 Joh v 9–11).

Slutord

Vi tror att Guds ord kan omvända och föra till bättring. Också inom SLEF finns många som inte vill gå på den farliga väg som nu även årsmötet har understött. Nu gäller det att lyssna till Bibelns allvarliga varningar, för var och en som avviker från Guds ord, i ord eller handling, måste ställas under det *anatema* som Paulus så starkt uttalar i Gal 1:6–9:

Jag är förvånad över att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium, fast det inte finns något annat. Däremot är det några som skapar förvirring bland er och vill förvränga Kristi evangelium. Men om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse. Det vi redan har sagt säger jag nu än en gång: om någon predikar evangelium för er i strid med vad ni har tagit emot, så skall han vara under förbannelse.

Må Herren förbarma sig över oss, så att dessa allvarliga ord inte gäller oss. Låt oss därför vara ivriga att läsa och höra Guds ord och också handla efter det, inte minst i kampen för tron i denna yttersta och onda tid, enligt förmaningarna av aposteln Judas:

Mina älskade, fastän jag är mycket ivrig att skriva till er om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödvändigt att skriva till er och uppmana er att fortsätta kampen för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. (Jud v. 3)

Vasa, den 7 juli 2003, Ola Österbacka